

Chung quanh bức điện tín đầu hàng vô điều kiện của Bắc Việt

<http://www.dinhsong.net/DS/ChinhTriKinhTe.aspx?ind=85>

1. Vài nét về Ted Gunderson, chủ tài liệu liên quan đến bức điện tín

https://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=2og5rH57I44

- Cựu Đặc vụ hành sự FBI và cựu Giám đốc FBI Los Angeles,
- Từng điều tra vụ Marilyn Monroe và John F. Kennedy,
- Từng phanh phui những tội các của FBI và những thế lực Do Thái đứng phía sau như Bilderberg và Illuminati,
- Từng bị tin tặc tấn công vào các máy tin cá nhân, từng bị sách nhiễu, đe dọa, bức hại và toan tính sát hại,
- Cuối cùng bị hạ độc bằng *Arsenic* và qua đời ngày July 31, 2011

Dưới đây là nguyên văn Tiếng Anh mà Đinh Sóng ghi ra từ YouTube liên quan cùng với phần chuyển ngữ, tất cả dựa theo khả năng hạn chế.

"I also received some information recently in my tours and lectures, and what have you. I did a TV show in Long Beach, California. One of the gentlemen involved in the show was in the U.S. army at one time. He told me that in the spring of 1973 we had bombed all the North Vietnamese supply lines, we had mined their harbors, they were cut off; and one of his associates was in the communication room in Saigon, and this is, of course, a classified job. And when he was in this room he received this message from the North Vietnamese, "We surrender unconditionally." He passed it on to his superiors; and all army personnel were immediately ushered out and replaced by state department personnel. It's shortly thereafter that Kissinger met with the north Vietnamese officials in Paris, France. Why do these things happen?"

(Tôi cũng đã nhận được một số thông tin gần đây trong những chuyến đi và thuyết trình, v.v.. của tôi. Tôi đã thực hiện một chương trình truyền hình ở Long Beach, California. Một trong những người liên quan trong chương trình có thời đã phục vụ trong quân đội Hoa Kỳ. Ông ta nói với tôi rằng chúng ta đã dội bom tất cả những đường tiếp tế của cộng sản Bắc Việt, chúng ta đã rải mìn những bến cảng của họ, chúng đã bị cắt đứt; và một trong những cộng sự viên của ông lúc bấy giờ đang làm việc tại trung tâm truyền tin ở Sài Gòn, và đương nhiên đó là một công tác tối mật. Khi đang ở trong phòng, ông ta nhận được điện tín nầy của Bắc Việt, "Chúng tôi đầu hàng vô điều kiện." Ông ta chuyển điện tín đó lên cho thượng cấp; và tất cả nhân viên quân sự lập tức bị chuyển hết và được thay thế bởi nhân viên của Bộ Ngoại Giao. Chẳng bao lâu sau Kissinger đã họp với các viên chức Bắc Việt ở Paris. Tại sao lại xảy ra những chuyện như thế?)

2. Sự thật về Chiến Tranh VN – The Truth about the Vietnam War

Đánh nhưng không được thắng– Bruce Herschensohn, Prager University

<http://www.prageruniversity.com/History/The-Truth-about-the-Vietnam-War.html#.VVzFMvJ7Gpp>

Dưới đây là nguyên văn Tiếng Anh do Đinh Sóng chép ra từ YouTube cùng với phần chuyển ngữ, tất cả dựa theo khả năng hạn chế:

"Decades back, in late 1972, South Vietnam and the United States were winning the Vietnam War decisively by every conceivable

measure. That's not just my view. That was the view of our enemy, the North Vietnamese government officials. Victory was apparent when President Nixon ordered the U.S. Air Force to bomb industrial and military targets in Hanoi, North Vietnam's capital city, and in Haiphong, its major port city, and we would stop the bombing if the North Vietnamese would attend the Paris Peace Talks that they had left earlier. The North Vietnamese did go back to the Paris Peace talks, and we did stop the bombing as promised.

On January the 23rd, 1973, President Nixon gave a speech to the nation on primetime television announcing that the Paris Peace Accords had been initialed by the United States, South Vietnam, North Vietnam, the Viet Cong, and the Accords would be signed on the 27th. What the United States and South Vietnam received in those accords was victory. At the White House, it was called "VV Day," "Victory in Vietnam Day."

The U.S. backed up that victory with a simple pledge within the Paris Peace Accords saying: should the South require any military hardware to defend itself against any North Vietnam aggression we would provide replacement aid to the South on a piece-by-piece, one-to-one replacement, meaning a bullet for a bullet; a helicopter for a helicopter, for all things lost – replacement. The advance of communist tyranny had been halted by those accords.

Then it all came apart. And it happened this way: In August of the following year, 1974, President Nixon resigned his office as a result of what became known as "Watergate." Three months after his resignation came the November congressional elections and within them the Democrats won a landslide victory for the new Congress and many of the members used their new majority to de-fund the military aid the U.S. had promised, piece for piece, breaking the commitment that we made to the South Vietnamese in Paris to provide whatever military hardware the South Vietnamese needed in case of aggression from the North. Put simply and accurately, a majority of Democrats of the 94th Congress did not keep the word of the United States.

On April the 10th of 1975, President Gerald Ford appealed directly to those members of the congress in an evening Joint Session, televised to the nation. In that speech he literally begged the Congress to keep the word of the United States. But as President Ford delivered his speech, many of the members of the Congress walked out of the chamber. Many of them had an investment in America's failure in Vietnam. They had participated in demonstrations against the war for many years. They wouldn't give the aid.

On April the 30th South Vietnam surrendered and Re-education Camps were constructed, and the phenomenon of the Boat People began. If the South Vietnamese had received the arms that the United States promised them would the result have been different? It already had been different. The North Vietnamese leaders admitted that they were testing the new President, Gerald Ford, and they took one village after another, then cities, then provinces and our only response was to go back on our word. The U.S. did not re-supply the South Vietnamese as we had promised. It was then that the North Vietnamese knew they were on the road to South Vietnam's capital city, Saigon, that would soon be renamed Ho Chi Minh City.

Former Arkansas Senator William Fulbright, who had been the Chairman of the Senate Foreign Relations Committee made a public statement about the surrender of South Vietnam. He said this, "I am no more distressed than I would be about Arkansas losing a football game to Texas." The U.S. knew that North Vietnam would violate the accords and so we planned for it. What we did not know was that our own Congress would violate the accords. And violate them, of all things, on behalf of the North Vietnamese. That's what happened. I'm Bruce Herschensohn."

Phần chuyển ngữ: Đánh nhưng không được thắng

Nhìn lại những thập niên trước, vào cuối năm 1972, Miền Nam VN và Hoa Kỳ rõ ràng đang thắng Chiến Tranh VN, hiển nhiên là thế. Đó không chỉ là quan điểm của riêng tôi. Đó là quan điểm của kẻ thù của chúng ta, những viên chức của chính phủ Bắc Việt. Chiến thắng rõ ràng khi Tổng Thống Nixon ra lệnh cho không lực Hoa Kỳ dội bom những mục tiêu kỹ nghệ và quân sự ở Hà Nội, thủ đô Bắc Việt và ở Hải Phòng, hải cảng chính của họ, và chúng ta sẽ ngưng dội bom nếu Bắc Việt tham dự Hội Đàm Paris mà họ đã rời trước đó. Bắc Việt không trở lại bàn hội nghị, và chúng ta không ngưng dội bom như đã hứa.

Vào ngày 23 tháng Giêng năm 1973, Tổng Thống Nixon đọc một bài diễn văn toàn quốc trên truyền hình vào giờ cao điểm, cho biết Hội Đàm Paris đã được ký tắt bởi Hoa Kỳ, Nam VN, Bắc Việt, Việt Cộng, và Hiệp Định sẽ được chính thức ký vào ngày 27. Những gì mà Hoa Kỳ và Nam VN nhận được trong hiệp định đó là một thắng lợi. Tại Tòa Bạch Ốc, người ta đã gọi đó là ngày "VV Day - Victory in Vietnam Day."

Hoa Kỳ đã hậu thuẫn chiến thắng đó với một bảo đảm đơn giản bên trong Hiệp Định Paris, theo đó: nếu Miền Nam yêu cầu chiến cụ để tự vệ chống lại bất kỳ cuộc xâm lăng nào của Bắc Việt thì chúng tôi sẽ cung cấp viện trợ thay thế (replacement aid) cho Miền Nam trên căn bản từng cái một và một đổi một (piece-by-piece,

one-to-one replacement), nghĩa là, một viên đạn đổi một viên đạn, một trực thăng đổi một trực thăng, đổi với tất cả những thứ bị mất. Bước tiến của chế độ độc tài cộng sản đã bị chặn đứng bởi hiệp định đó.

Thế rồi tất cả đều tan vỡ. Và sự thể như thế này: Vào tháng Tám của năm tiếp theo, 1974, Tổng Thống Nixon từ chức do hậu quả của vụ Watergate. Ba tháng sau khi ông từ chức là những cuộc bầu cử quốc hội tháng mười một và trong đó những thành viên của Đảng Dân Chủ thắng lợi vẻ vang trong Quốc Hội mới và nhiều thành viên đã lợi dụng đa số mới của họ để chấm dứt tài trợ cho chương trình viện trợ quân sự mà Hoa Kỳ đã hứa, một đổi một, bội ước lời cam kết của chúng ta đối với Miền Nam VN ở Paris là sẽ cung cấp bất kỳ chiến cụ nào mà Miền nam cần trong trường hợp bị Bắc Việt xâm lăng. Nói một cách đơn giản và chính xác, đa số những đảng viên Đảng Dân Chủ của Quốc Hội khóa 94 không giữ lời hứa của Hoa Kỳ.

Vào ngày 10 tháng Tư, 1975, Tổng Thống Gerald Ford đã trực tiếp nói chuyện với những thành viên Quốc Hội đó trong một buổi họp hỗn hợp buổi tối, được truyền hình trên toàn quốc. Trong bài diễn văn đó, ông tha thiết kêu gọi Quốc Hội hãy giữ lời hứa của Hoa Kỳ. Nhưng trong khi Tổng Thống Ford đọc diễn văn, nhiều thành viên Quốc Hội bước ra khỏi phòng họp. Nhiều người trong số họ đã đầu tư vào sự thất bại của Hoa Kỳ ở Việt Nam. Họ đã tham gia các cuộc biểu tình phản chiến trong nhiều năm. Họ sẽ không cho viện trợ.

Vào ngày 30 tháng Tư, Miền Nam đã đầu hàng và những trại cải tạo được dựng lên, và hiện tượng người vượt biển bắt đầu. Nếu Miền Nam nhận được vũ khí mà Hoa Kỳ đã hứa với họ thì kết quả đã khác đi? Sự khác biệt đó đã được chứng minh. Giới lãnh đạo Bắc Việt đã thú nhận rằng lúc bấy giờ họ đang trầm nghiệm Tổng Thống mới Gerald Ford, và họ đã chiếm từ làng này đến làng khác, rồi đến những thành phố, tỉnh lỵ; và phản ứng duy nhất của chúng ta là bội ước. Hoa Kỳ không tái viện trợ Miền Nam như chúng ta đã hứa. Chính lúc đó Bắc Việt nhận thức được rằng họ đang trên đường tiến đến Saigon, thủ đô của Miền Nam, sau đó được đổi tên thành TP Hồ Chí Minh.

Cựu TNS William Fulbright, nguyên Chủ Tịch Ủy Ban Đối Ngoại Thương Viện, đã đưa ra một công bố chính thức về sự đầu hàng của Miền Nam. Ông nói,

"I am no more distressed than I would be about Arkansas losing a football game to Texas."

(Tôi không thấy đau khổ gì mấy, chẳng khác nào khi thấy Arkansas thua Texas một trận đá bóng.)

Hoa Kỳ biết rằng Bắc Việt sẽ vi phạm hiệp định Paris và chúng ta đã chuẩn bị cho chuyện đó. Điều mà chúng ta không biết là chính Quốc Hội của chúng ta sẽ vi phạm hiệp định đó. Và vi phạm, về mọi mặt, thay cho Bắc Việt. Đó là những gì đã xảy ra.

Tôi là Bruce Herschensohn.

** Sau khi Saigon thất thủ, hơn một triệu người Miền nam bị đưa vào các trại cải tạo ở miền quê. 250 ngàn người đã chết ở đó, do bị hành quyết không xét xử, tra tấn, bệnh tật, và suy dinh dưỡng. Giữa năm 1975 và 1995, hai triệu người Việt đã trốn chạy khỏi nước, vượt Biển Đông bằng những chiếc thuyền thiếu trang bị để đi tìm tự do. Ước tính có khoảng 200 ngàn người vượt biển này đã chết – do bị chết chìm và bị hải tặc giết. Ngày nay Việt Nam vẫn có một chính phủ cộng sản, nhưng họ đã bỏ hết những lý thuyết kinh tế cộng sản, những lý thuyết mà họ đã hy sinh bao nhiêu sinh mạng của đồng bào của họ để theo đuổi.

3. Nhận định bên lề

Trong khi hơn 96% hệ thống truyền thông nằm trong tay Tập đoàn Do Thái quốc tế và Mỹ Cộng thì công việc truy tìm thông tin, nhận định, và phán xét trung thực về Chiến Tranh VN chẳng khác nào mò kim đáy biển, vì hầu hết các hãng thông tấn, đài truyền thanh truyền hình, những tờ báo hàng đầu đều nói một thứ tiếng của Do Thái được chuyển ngữ sang tiếng Anh, cùng phục vụ một chủ nghĩa độc tài mềm, cùng bị kiểm soát bởi một chính sách ngân hàng trị và Do Thái trị. Hiện cảnh đen tối của một chính quyền Mỹ thân cộng ngày nay là nhìn đâu cũng thấy Do Thái và sò đâu cũng chạm phải bàn tay lông lá của Do Thái từ CIA, FBI, truyền thông, đại học, Hollywood đến hành pháp, tư pháp, luật pháp, v.v...; và đâu có Do Thái ở đó có Mỹ Cộng. Những kẻ đi tìm sự thực như Ted Gunderson luôn bị chúng khủng bố và truy sát bằng mọi cách. Tuy nhiên, nếu nhìn vào toàn cục vấn đề và căn cứ trên những tài liệu hiếm hoi được chính phủ Hoa Kỳ bạch hóa về những cuộc đi đêm mà Washington đã tiến hành với Bắc Kinh nhằm bán đứng Miền Nam hay thậm chí cả Việt Nam cho Trung Quốc dưới sức ép và đồng lõa của tập đoàn Do Thái và cộng sản quốc tế để đổi lấy quan hệ ngoại giao và thương mại với Trung Quốc, về chủ trương đánh Cộng Sản nhưng không được thắng, v.v... thì bức điện tín đầu hàng vô điều kiện nói trên không hẳn là bịa đặt.

Nhưng tại sao Bắc Việt đầu hàng mà Mỹ vẫn tiếp tục đánh?

Theo thiển ý của chúng tôi, đầu hàng với Mỹ không thành vấn đề; đầu hàng với Trung Quốc mới là mục tiêu tối hậu của cả Mỹ lẫn Tàu. Cả Mỹ lẫn Tàu đã đạt được mục tiêu đó sau những cuộc không tập B52; và sau đó, vì muốn bảo vệ đảng, Bắc Việt đã quỳ gối đầu hàng Bắc Kinh và ký những mật ước nhượng đất nhượng biển và nhượng cả chủ quyền cho Trung Cộng. Việc Mỹ làm ngỡ cho Trung Cộng chiếm Quần Đảo Hoàng Sa của Việt Nam có lẽ cũng nằm trong khuôn khổ những mật ước như thế nhưng đã có trước khi chiến tranh chấm dứt. Như thế kẻ thắng chiến tranh VN là Trung Cộng chứ không phải Bắc Việt; Bắc Việt chỉ là một thầy ma được Mỹ, Tàu, Do Thái vớt lên từ địa ngục.

Những người khác nữa sinh ra và lớn lên trong hệ thống tuyên truyền và giáo dục nhồi sọ của cộng sản và ngay cả những người cộng sản được xem là "mở mắt" như Bùi Tín, Phạm Chí Dũng, Điều Cày, Cù Huy Hà Vũ, Dương Thu Hương, chẳng hạn, có lẽ không bao giờ chấp nhận sự thực đó, vì, đối với những người này, làm thế chẳng khác nào chối bỏ "ảo ảnh đời mình," chối bỏ một huyền thoại giúp họ tiếp tục ngẩng mặt lên tiếng với đời. Những đám người này có thể "trái dạ" với đảng cộng sản nhưng dứt khoát không tự phản bội chính mình. Nếu không có huyền thoại đó thì cách nay bốn mươi năm họ chỉ là những kẻ mù quáng đi trong đạo quân ma được Mỹ, Tàu và Do Thái tha chết và vớt xác lên từ địa ngục đồng thời trao cho chiếc bánh vẽ "đại thắng mùa xuân" để sau đó đạo quân ma này tràn vào Miền Nam ăn cướp giết người. Nếu không tin các ông cứ hỏi Trần Đăng Thanh, một đại tá VC thuộc Học Viện Quốc Phòng của chế độ Hà Nội thì biết ngay. Cũng có thể các ông đều biết sự thực nhưng không dám công khai thú nhận; các ông vờ mở mắt nhưng chỉ mở một mắt để khỏi thẹn với lương tâm và tiếp tục đi trong mộng du. Ngày nay các ông được giải quyết sang Mỹ chẳng khác nào lá rơi về cội, gặp lại ân nhân ngày trước, thế thôi.

Một số người cộng sản vẫn thường bóng gió so sánh cộng sản VN với giới lãnh đạo Tây Đức, Bỉ, với Bắc Quân Hoa Kỳ trong cuộc Nội Chiến, thậm chí với cả Hoa Kỳ trong Đệ Nhị Thế Chiến đã thắng Nhật. Làm như thế là hiếp dâm lịch sử vì cố tình đặt một thầy ma được vớt lên từ địa ngục ngang hàng với những kẻ chiến thắng đích thực, đặt đạo quân đồ tể ngang hàng với loài người có lương tri, liêm sỉ, và trí tuệ. Hãy nhìn kỹ những gì đám đồ tể đã làm trong suốt bốn mươi năm qua trên đất nước Việt Nam để đặt tên đúng cho đám thái thú thời đại này.

Đình Sóng